

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49597-04-22 אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ נ' מדינת ישראל ואח'

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובעת: אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ

נגד

הנתבעים: 1. מדינת ישראל
2. אורי כליף
3. יצחק צהל
4. אשר פאר

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעת לשון הרע נגד המדינה ועובדי מע"מ בגין הוצאת צווי עיקול נגד התובעת.

הגשת כתבי טענות ודיונים

1. התובעת הגישה כתב תביעה בתאריך 27.4.22 בו ביקשה לחייב הנתבעים לשלם לה פיצוי בסך של 280,000 ₪. הנתבעים הגישו כתב הגנה, לאחר שביקשו וקיבלו ארכות, בתאריך 4.12.22. ביהמ"ש נתן צו להגשת ראיות בתאריך 3.3.23. התובעת הגישה ראיותיה, לאחר שביקשה וקיבלה ארכה, בתאריך 27.3.23 והנתבעים, לאחר שביקשו וקיבלו ארכה, בתאריך 7.5.23. הדיון הראשון התקיים בתאריך 14.5.23 ובו ביהמ"ש קבע מועד לשמיעת הראיות. עקב פרוץ המלחמה מועד הדיון שנקבע בוטל. הדיון השני התקיים בתאריך 13.11.23 ובו ביהמ"ש קבע מועד חדש לשמיעת הראיות. ביהמ"ש נתן בתאריך 29.2.24 תוקף להסכמת הצדדים לפיה ישיבת שמיעת הראיות תבוטל והצדדים יגישו סיכומים. התובעת הגישה סיכומיה בתאריך 20.3.24 והנתבעים בתאריך 2.6.24.

דיון והכרעה

2. על ביהמ"ש לקבוע האם הנתבעים ביצעו עוולת לשון הרע ואם כן, מהו סכום הפיצוי. להלן טענות הצדדים ודיון במחלוקות.

טענות הצדדים

3. התובעת טענה בכתב התביעה כי הנתבעים הוציאו צווי עיקול שלא כדין וכך ביצעו נגדה עוולת לשון הרע והנתבעים טענו כי מדובר בטעות מחשב, בפרסום אחד וכי לתובעת אשם תורם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49597-04-22 אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ נ' מדינת ישראל ואח'

האם הוצאת ושליחת הצווים למחזיקים שונים היא פרסום לשון הרע?

4. הנתבעים לא חלקו בסיכומיהם על כך שהוצאת ושליחת הצווים היא פרסום לשון הרע. אולם, למען שלימות התמונה, ביהמ"ש יתאר את התשתית העובדתית כפי שעלתה מטענות הצדדים. התובעת טענה בכתב התביעה כי היא חברת ביצוע קבלנית וותיקה ומוערכת אשר בין לקוחותיה וספקיה נמנות החברות הגדולות ביותר בענף הנדל"ן, הנתבע 2 (להלן: "אורי") הינו הממונה האזורי מטעם הנתבעת 1 רשות המיסים מע"מ (להלן: "מע"מ"), הנתבע 3 (להלן: "יצחק") הינו סגן הממונה האזורי מטעם מע"מ והנתבע 4 (להלן: "אשר") הינו הגובה הראשי מטעם מע"מ. עוד טענה, שבתאריך 29.9.2016 חייב אותה מע"מ בכפל מס תשומות בסך של 15,521,884 ₪ מכח סמכותו לפי סעיף 50(א1) לחוק מס ערך מוסף תשל"ו 1975 (להלן: "חוק מע"מ"), ובקנס פסילת פנקסים לשנת 2013 בסך 1,285,480 ₪ לפי סעיף 95 לחוק מע"מ וכי המועד האחרון להגשת ערעורה על הודעות החיוב, הוארך מפעם לפעם על ידי ביהמ"ש המחוזי שבתל-אביב. עוד טענה, שטרם הגשת הערעור על הודעות החיוב הראשונות, מע"מ שלח בתאריך 8.2.217 דרישה מיידית לתשלום חוב בסך של 16,982,584 ₪ המורכב מכפל מס תשומות וכן מקנס פסילת ספרים, לשנת 2013, הנובע מהודעות החיוב הראשונות, תוך שימוש בסעיף 112 לחוק מס ערך מוסף. עוד טענה, שעל מנת ליתר את דרישת התשלום המיידית ולמנוע פניה חד צדדית של מע"מ לביהמ"ש השלום בבקשה להטלת עיקולים, הצדדים הגיעו בתאריך 27.2.17 להסכם בטוחה המפרט את הבטוחות והתשלומים אותם היא נדרשה להפקיד ולשלם כמוסכם. עוד טענה, שהיא הגישה בתאריך 2.3.17 ערעור על הודעות החיוב מלפני ביהמ"ש המחוזי בת"א, הצדדים הסכימו להחזיר את הדיון לשלב "השימוע" ועל יסוד הסכמה זו הורה ביהמ"ש המחוזי בתאריך 15.6.17 על מחיקת הערעור תוך שמירת זכותה להגישו מחדש, ככל שיהיה בכך צורך. עוד טענה, שהחלטה זו ביטלה דה-פקטו את הודעות החיוב הראשונות, תוך הותרת הסכם הבטוחה על כנו וכי בתאריך 10.7.19 היא קיבלה לידה מאת מע"מ הודעות חיוב חדשות, זהות בתוכן להודעות החיוב הראשונות ובתאריך 24.9.19 היא ערערה לביהמ"ש המחוזי על הודעות החיוב השניות והערעור נותר תלוי ועומד עד לתאריך 17.1.22 או אז נתן ביהמ"ש המחוזי תוקף של פסק דין להסכם פשרה אליו הגיעו הצדדים. עוד טענה, שעל פי הוראות סעיפים 50(א1) ו-95(ג) לחוק מע"מ וגם על יסוד הסכם הבטוחה, מע"מ לא הייתה רשאי לגבות את החוב מידיה, כל זמן שהיה ערעור תלוי ועומד על הודעות החיוב. למרות זאת, טענה, לפתע, בחודש נובמבר 2021 (חודשים לפני פסק הדין) נרשם לה חוב במחשבי מע"מ בגין השומה האמורה. עוד טענה, שר"ח רחלי הררי פנתה מטעמה בתאריך 23.11.21, אל הנתבעת כדי לבדוק העניין ובפנייה כתבה כי מדובר בשומה הנמצאת בערעור ולכן אמורה להיות בהקפאה. התובעת טענה שנציג הנתבעת ענה לה כי "לאחר בדיקה מזוקקת עולה כי מדובר בחוב סופי לאחר החלטת בית משפט מחוזי בערעור שהוגש. אשר על כן מדובר בחוב בר גביה". לטענת התובעת, ע"ד עדי חן שהנו ר"ח בפרקליטות מחוז תל-אביב ענה בתאריך 5.12.21 לגבי הררי כי עודכן במשרדם את היות הערעור פתוח ומתנהל וכי בתאריך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49597-04-22 אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ נ' מדינת ישראל ואח'

20.12.21 היא קיבלה הודעת עיקול על חשבונה בגין חוב למע"מ על סך של 16,806,903 ₪ ובהודעה נכתב שהעיקול אושר והתרחש בפועל כבר בתאריך 16.12.21, כארבעה ימים לפני שנשלחה ההודעה. עוד טענה, שבתאריך 21.12.21 התקיימה פגישה בין באי כוחה מול מנהל מע"מ בה נכחו אורי ויצחק. או אז, טענה, התריעו באי כוחה למנהל מע"מ כי סטטוס החוב נותר כשהיה וכי היא חוששת שמא יוטלו עיקולים. עוד טענה, שהמנהל ונציגיו הבטיחו שבאי כוחה יכולים להיות רגועים וכי לא יוטלו עליה עיקולים או אי אלו פעולות גביה. עוד טענה, שבשלב זה של הטלת העיקול לא היו כל חובות למע"מ, למעט "החוב" המוקפא, וסכומו כמעט זהה לסכום הנקוב. עוד טענה, שמחלקת הגבייה של מע"מ עיקלה את חשבונה שלא כדין, כשהיא יודעת ולכל הפחות אמורה לדעת שאין חוב שהינו בר עיקול ובוודאי לא "החוב" הנטען וכי ההודעה בדבר העיקול על חשבונה נמסרה לשני בנקים וכן לשניים מלקוחותיה, ואף הוטלו עליהם עיקולי צד ג'. עוד טענה, שמהאמור עולה כי רשות המיסים, באמצעות אגף מכס ומע"מ, הוציאה את דיבתה, זאת בהתאם לסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע תשכ"ה - 1965 (להלן: "חוק אישור לשון הרע").

5. כאמור לעיל, טוב עשו הנתבעים כאשר אישרו בסיכומיהם כי שליחת צווי עיקול של נכסי התובעת שלא כדין מהווים לשון הרע. בכך צמצמו המחלוקת לשאלה, מי מהנתבעים אחראי לפרסום, וכמה פרסומים יש להביא בחשבון.

מי מהנתבעים פירסם לשון הרע?

6. התובעת טענה בכתב התביעה שהיא אינה יודעת מה היה חלקו של כל אחד מן הנתבעים בפרסומים הנ"ל. אולם, הוסיפה וטענה כי ברי כי מאחורי הפרסומים המשמיצים הנ"ל עומדים בני אדם, אשר לא מן הנמנע כי החליטו להתנכל לה, שכן היה עליהם לדעת את ההשלכות של פעולותיהם עליה. עוד טענה, שיצחק ואורי אף הבטיחו לנציגיה שלא יושתו עליה הליכי גבייה, הבטחה שהופרה, כך שהיו מודעים לסוגיה הנתבעת לא חלקה על אחריותה לפרסום. הנתבעים טענו בכתב ההגנה שאין לייחס להם אחריות אישית. ביהמ"ש לא קיבל בדיון מענה לשאלה מדוע המדינה לא הודיעה לפי סעיף 7 לפקודת הנזיקין (נמ) (להלן: "הפקודה") על קיומה של חסינות לפי סעיף 7א לפקודה ולא ביקשה לדחות התביעה נגד נתבעים 2 עד 4 מכוח חסינות. הנתבעים הסתפקו בכתב ההגנה בטענה שהם הינם עובדי מדינה העושים ככל יכולתם כדי להעניק לתובעת את הטיפול המקצועי וההגון ביותר וכתב התביעה כלל אינו מפרט העובדות והמעשים המיוחסים לכל אחד מהם ואשר יש בהם כדי להצדיק הגשת תביעה אישית נגדם. עיון בכתב התביעה מעלה שאין פירוט לגבי חלקו של כל אחד מהנתבעים בפרסום, פרט להנחה בסעיפים 9 עד 11 שמתוקף תפקידם הם אחראים לפרסום, למעט לעניין אורי, לגביו, טענה התובעת שהוא חתום על הצו. אולם, במסגרת הראיות שהוגשו הוצג רק צו עיקול אחד, שנשלח לאשטרום, להבדיל מהודעות של הנמענים על קבלת צווים שהגישה התובעת. על צו העיקול שהגישה התובעת לא חתום אורי, אלא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49597-04-22 אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ נ' מדינת ישראל ואח'

מר יחיאל עוזי. אשר מוזכר כמי שהתריעו בפניו על כך שהחוב הוקפא והוא מצדו האשים בכתב ההגנה כי התובעת לא המציאה לעיונו מסמכים שביקש. אילו השאלה במחלוקת הייתה האם אשר התרשל וכך גרם לנזק, יתכן שהיה מקום להשיב על כך בחיוב. אולם, לעניין החבות בלשון הרע, השאלה היא מי פירסם ולא מי התרשל בכך שלא מנע הפרסום. התובעת לא הסבירה בכתב התביעה מה היה חלקו של אשר בפרסום, להבדיל לעניין הטענה שלא מנע הפרסום, בשים לב שלא חתם על צו העיקול. היא גם אישרה בסעיף 10 לסיכומיה כי אין לה מידע על כך. כאן המקום לציין שהמחוקק קבע בסעיף 11 לחוק איסור לשון הרע הסדר מיוחד לגבי אמצעי תקשורת בו הטיל אחריות על בעלי תפקידים. אין הסדר דומה לגבי מפרסמים אחרים ולכן היה על התובעת לברר, לרבות באמצעות הליכים מקדמיים, מי נתן ההוראה להטיל העיקול ומשלא הוכיחה מי ביצע הפרסום, למעט הנתבעת, ביהמ"ש דוחה התביעות נגד אורי, יצחק ואשר שכן לא הוכח שהם ביצעו הפרסום באופן ישיר או עקיף. להפך, התובעת טענה שכאשר התקיימה בתאריך 21.12.12 פגישה בינה ובין מי מהנתבעים, לאחר שהעיקולים הוטלו בתאריך 16.11.21, אך התובעת טרם ידעה על כך, גם הנתבעים לא ידעו על הטלת העיקולים. מכאן שיש לקבוע שהמפרסמת היא הנתבעת.

7. כאן המקום לציין שהנתבעים התייחסו בצמצום רב בסיכומיהם לטענה בדבר חבותם וטענו בסעיף 13 באמצעות הפרקליטות שייצגה אותם כי הם חסינים, על אף שהמדינה לא נכנסה בנעליהם. להבדיל מהוכחת הגנה, לעניין הוכחת מבצע הפרסום נטל הראיה הונח לפתחה של התובעת, וביהמ"ש קובע כי היא לא עמדה בו, לרבות עקב הוויתור ההדדי על חקירות

האם עומדת לנתבעת הגנת תום הלב?

8. גם לעניין קיום הגנות, הנתבעת וויתרה בסיכומיה על טיעון. אולם, גם בעניין זה למען שלימות התמונה העובדתית ביהמ"ש יפרט טענות הצדדים. המדינה הודתה שמדובר בטעות עקב תקלה טכנית שבעטיה "עלה" במחשב של מע"מ שהחוב הוא בר גביה. הנתבעים טענו בכתב ההגנה, שבשל תקלה טכנית הופיע החוב במחשבי הנתבעת כחוב בר גביה, ועל כן ננקטו הליכי הגביה והוטלו העיקולים. בנוסף, טענו, הבנה שגויה של מצב העניינים כמו גם שכחה, הובילו לכך שהתקלה לא תוקנה בטרם הוטלו העיקולים. עוד טענו, שבתאריך 23.11.21 פנתה רו"ח הררי מטעם התובעת, וביקשה שהחוב יוקפא וציינה כי מדובר בשומה בערעור ולא בקנס וכי אין מקום לשלם אותו עד לסיום ההליכים. עוד טענו, שבתאריך 24.11.21 השיב אשר, כי מדובר בחוב סופי לאחר החלטת בית המשפט המחוזי ולכן מדובר בחוב בר גביה וכי במידה שיש בידי התובעת נתונים נוספים, היא מתבקשת לצרפם. עוד טענו, שהתובעת לא פנתה פעם נוספת בעניין אל אשר, קודם להטלת העיקולים, ולא צירפה אסמכתא בגין הליכי השומה. עוד טענו, שבראשית חודש דצמבר 2021, וטרם הטלת העיקולים, פנה ב"כ התובעת בהליכי המס, לבאת כוח מע"מ שטיפלה בערעור המס בנוגע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49597-04-22 אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ נ' מדינת ישראל ואח'

להליכי הגביה והיא פנתה בנושא לעובדי הרשות כדי שאלה יקפידו את החוב שנרשם בטעות, אולם בשל טעות, ההקפאה לא בוצעה.

9. אין מחלוקת שהנתבעת הוציאה הצווים מכח חובתה לאכוף דיני המס ולכן לכאורה קמה לה הגנה מכח סעיף 15 (2) אילו הצו לא היה שגוי שכן היחסים שבין הנתבעת לתובעת הטילו עליה חובה חוקית, לעשות אותו פרסום. אולם, סעיף 16 שולל מהנתבעת את הגנת תום הלב במקרה זה שכן הפרסום חרג מתחום הסביר באותן נסיבות והנתבעת לא נקטה לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם הצו תקין, שעה שהתובעת התריעה לפני מראש כי במחשביה מופיע מידע שגוי.

10. מגרסת הנתבעים עולה שהטעות הייתה כפולה שכן על אף שלא הוכח שאשר אחראי לפרסום, אין מחלוקת שהובא לידיעתו כי נפלה טעות במידע שמופיע במחשב הנתבעת, אך הוא לא פעל למניעת הוצאת צווי העיקול. כמו כן, החשש של התובעת מפני הטלת עיקולים עלה בישיבה בין הצדדים לאחר הטלת העיקולים, כאשר מי מהצדדים אינו ער לכך שהעיקולים הוטלו וגם הפעם מי מהנתבעת לא ביצע בדיקה. לא הוגש תצהיר ע"י מי מהנתבעים, או מי שהיה מעורב בפועל בהוצאת הצווים ושליחתם, אלא הוגש תצהיר של עובד של הנתבעת שלכאורה הצהיר על פי השמועה. מכאן שהגנת תום הלב לא עומדת לנתבעת שעה שמדובר בטעות כפולה ולא רק בתקלת מחשב אקראית ובלתי נמנעת כביכול. לכן, טוב עשו הנתבעים כאשר זנחו הטענה לקיום הגנות בסיכומיהם וצמצמו הדיון לעניין היקף הנזק.

סכום הפיצוי

11. התובעת טענה בכתב התביעה שלנוכח ההליכים הפסולים שנקטו הנתבעים ובשל היות הפרסום שקרי לחלוטין, יש לחייב אותם בסכום של 280,000 ₪ שהם למעשה 70,000 ₪ על כל פרסום משמיץ מארבעת המנויים שצוינו בכתב התביעה, זאת בהתאם להוראת סעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע, וללא הוכחת נזק. הנתבעים טענו בכתב ההגנה, שהסכום המבוקש הינו מופרז ומופרך, ולא ברורה דרך חישובו.

האם מדובר בפרסום אחד או ארבעה?

12. הנתבעים טענו בכתב ההגנה שאומנם הודעות העיקול נשלחו למספר גורמים, אך אין מדובר במספר פרסומים לעניין הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק, אלא בהיקף תפוצת הפרסום וכל הודעות העיקול מהוות "אותה לשון הרע", שכן מדובר באקט אחד של הפעלת אמצעי גביה.

13. התובעת, כאמור לעיל, צרפה לכתב התביעה רק פרסום אחד, הוא העתק צו העיקול שנשלח לאשטרום. התובעת לא הציגה צווי העיקול שהתקבלו אצל יתר הנמענים, אלא הודעות של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49597-04-22 אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ נ' מדינת ישראל ואח'

אותם נמענים שהתקבלו אצלם צווי עיקול וכן הודעות ביטול צווי עיקול. אולם, הנתבעת לא העלתה טענה בעניין מספר ההודעות ששלחה ואישרה כי מדובר בארבע הודעות עיקול.

14. הלכה יצאה מבית המשפט העליון ברעא 2855/20 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו) לפיה על מנת לבחון אם קיימת הצדקה למתן פיצוי נפרד, במסגרת המסלול הסטטוטורי, כתלות במספר הפרסומים, יש לבחון מבחני-עזר אלה: ראשית, תוכן הפרסומים ובפרט אם קיים דמיון ביניהם; שנית, הזמן שחלף מפרסום לפרסום; שלישית (בדעת רוב, כנגד דעתה של כבוד השופטת ד' ברק-ארז), זהות הנמענים ביחס לכל אחד מהפרסומים. אם בית המשפט הגיע למסקנה כי ישום המבחנים שלעיל מביא לתוצאה שלפיה מדובר "באותה לשון הרע", באופן שאינו מצדיק פיצוי נפרד בגין כל פרסום, עדיין באפשרותו לשקול את מספר הפרסומים, לצורך הכרעה בשאלת גובה הפיצוי ההולם. כבוד השופט סולברג ציין בעניין פלונית כלהלן:

83" אדגיש, כי שלושת המבחנים הללו, הם מבחני-עזר בלבד, שנועדו לסייע בגיבוש אמות מידה לפתרון המקרה הקונקרטי. בסופו של דבר, 'בזמן אמת', נדרשת מלאכת איזון והפעלת שיקול דעת, בקשר ליישום ממקרה למקרה. אם בית המשפט הגיע למסקנה, כי ישום המבחנים שלעיל מביא לתוצאה שלפיה מדובר "באותה לשון הרע", באופן שאינו מצדיק פיצוי נפרד בגין כל פרסום, עדיין באפשרותו לשקול את מספר הפרסומים, לצורך הכרעה בשאלת גובה הפיצוי ההולם."

15. ביהמ"ש קובע שלענייננו מבחני העזר אינם מתקיימים באופן מצטבר. תוכן הפרסום, דהיינו תוכן הצו, זהה. הפרסומים נעשו בסמיכות זמנים, כאשר התובעת לומדת מתוכן הצו שהגישה על תוכן הצווים האחרים. לגבי זהות הנמענים. אולם, מדובר בארבעה נמענים שונים. למבחן העזר השלישי חשיבות מיוחדת שכן אין זה הגיוני ללמוד גזירה שווה מצו אחד ביחס לארבעה צווים, או עשרה ואף יותר, ככל שהיו נשלחים צווים רבים. ככל שמספר הודעות העיקול רב יותר, מצופה מהרשות לגלות זהירות רבה יותר ולכן למען הרתעת הרשות, אין מקום לקבוע שכל הודעות העיקול חד הן. לכן, ביהמ"ש דוחה התמקדות הנתבעת בכך שמדובר באותה במה בנימוק שיש מכנה משותף בין הנמענים, צדדי ג' שמחזיקים בנכסי התובעת. ביהמ"ש קובע שמספר הפרסומים הינו ארבעה. אין זה אומר בהכרח שביהמ"ש אמור לספור בכל פעם את המספר המדויק של הנמענים וניתן להביא בחשבון שאם היו נשלחות עשרות הודעות עיקול, ביהמ"ש היה קובע מספר נמוך יותר תוך הפעלת שיקול דעת. אולם, כאשר מדובר בענייננו, בארבעה פרסומים בלבד בדבר עיקול על סך של 16 מיליון כ"א, אין מקום לצמצם מספר הפרסומים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49597-04-22 אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ נ' מדינת ישראל ואח'

האם יש לחייב בכפל פיצוי בשל כוונה לפגוע?

16. כאמור לעיל, התובעת ביקשה בכתב התביעה לחייב הנתבעים לשלם לה כפל פיצוי בהתאם לסעיף 7א(ג). אולם, טענה זו לא הוכחה ואין לה תימוכין בתצהיר התובעת כגון העמדת גרסה בדבר סכסוך אישי בין מי מהמעורבים שגרם למי מהם להרע לתובעת. הנתבעים הגישו תצהיר בו הסבירו כיצד ארעה הטעות. התובעת וויתרה על חקירת המצהיר וגם לא ביקשה להעיד מי מטעם הנתבעים על מנת לבסס הטענה שפעלו מתוך כוונה לפגוע בה ולכן ביהמ"ש דחה הטענה. התובעת טענה בסעיף 10 לסיכומיה כי לא ניתן להסיר החשש שמי מהנתבעים ביקש להתנכל לה, אך אין די בעניין זה בחשש בלבד.

עוצמת הפגיעה

17. התובעת טענה בכתב התביעה שלא רק שהוטל עליה עיקול שווא על לא עוול בכפה, העיקול אף פורסם, פגע בעסקיה, פגע ביחסיה עם לקוחותיה ופגע ביחסיה עם הבנקים. עוד טענה, שהפרסום לבנקים וללקוחות, תוך עיקולי צד ג', פגע באמינותה ובשמה הטוב אל מולם ושמה הטוב נרמס ונדרס ברגע אחד. עוד טענה, שהושמה לבוז וללעג לאור מה שנחזה כהיעדר יכולותיה הכלכליות וכי היא יכולה רק לקוות שתצליח לתקן את הנזק התדמיתי העצום שנגרם לה. ביהמ"ש קובע שהודעה ללקוח שמע"מ הטילו עיקול על נכסי ספק שלו, וכן הודעה לבנק על עיקול על חשבונות לקוח שלו, בסך של 16 מיליון ₪, מצדיקה חיוב בפיצוי גבוה, על אף שמדובר בנמען אחד לגבי כל פרסום. אולם, על אף טענות התובעת לנזק כבד, מנספח 6 עולה שהנתבעת ביטלה העיקול בתאריך 27.12.21, מספר ימים לאחר שנודע לתובעת על העיקול ומתיאור התובעת את תגובות הנמענים לצווי העיקול, בסעיף 23 לסיכומיה עולה שלא נגרם נזק מוחשי, ויש להניח שהתובעת הבהירה לנמענים מידית שמדובר בטעות, והסברים אלה תאמו את ביטול העיקולים תוך מספר ימים. מכאן שהתיאורים לגבי עוצמת הנזק המתמשך כביכול היו מופרזים בלשון המעטה

18. הנתבעים הפנו בסיכומיהם לפסקי דין בהם פסק ביהמ"ש פיצוי בגין עיקול שלא כדין בסכומים נמוכים יחסית. באחד מפסקי הדין, התוצאה הסופית אינה ברורה עקב קיום סעדים נוספים והכרעה על דרך פשרה בבית המשפט העליון ובפסק הדין השני, ביהמ"ש פסק סכום כולל לשני תובעים בסך של 24,000 ₪.

19. ביהמ"ש מפנה לת"א 62092-02-22 **עאמר נ' מי עכו בע"מ** (פורסם בנבו), בו ערך כבוד השופט מוטי כהן סיכום מקיף של הפסיקה בסוגיה. ביהמ"ש עומד שם על הצורך לקיים בחינה של ההיבט האישי והציבורי. באותו עניין הוטלו שלושה עיקולים שהוסרו מידית, שכן התובעת שילמה החוב תחת מחאה. ביהמ"ש מונה שם השיקולים השונים כלהלן:
"125. יש לאבחן המקרה שבפני מהטלת עיקול שמקורה בטעות/תקלה, שהרי דווקא במקרה דנן, כאשר קדמה הדברות בין הצדדים, והועלו טענות של ממש בכל הנוגע להפעלת סמכויות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49597-04-22 אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ נ' מדינת ישראל ואח'

התאגיד בנוגע לעבודות שבוצעו, מצופה היה מהתאגיד להפעיל שיקול דעת, ומכאן הגם שמדובר בעיקול בסכום נמוך, יש מקום להביא בחשבון העובדה כי מרבית האזרחים הפשוטים סביר שהיו מעדיפים לשלם החוב לאחר הטלת העיקול ובכך, לא היתה הרשות מקפידה שבעתיים בבואה להפעיל סמכותה מכח הפקודה. לטעם זה פן נוסף, והוא דווקא חיזוק מעמדה של הרשות בבואה לנהוג ביעילות ולבצע גביה מכח הפקודה, שכן עם נטילת הסמכות באה גם אחריות וכך יש לנהוג." ביהמ"ש חייב שם ההנתבעת, תאגיד מים, לשלם לתובעת הסך של 20,000 ₪ בגין עיקול בסך של כאלפיים ₪ בלבד.

20. להבדיל מעניין עאמר, ביהמ"ש מפנה גם לפסק דין שעובדותיו דומות יותר למסכת העובדתית כאן, הוא פסק הדין בת"א 74224-10-18 מיכקשויילי ואח' נ' עיריית תל אביב יפו (פורסם בנבו). גם שם הוטלו עיקולים בטעות, והעירייה, בדומה לעובדות כאן, ביטלה אותם תוך זמן קצר. להבדיל מענייננו, סכומי העיקולים היו נמוכים יחסית, כשלושים אלף ₪ והעירייה עמדה על דיון בטענות הגנה שונות. כבוד השופטת רונית פנצ'וק פסקה פיצוי בסך של 10,000 ₪ לכל אחד מארבעת התובעים.

21. ביהמ"ש קובע שסכום העיקול הגבוה מאד חייב רמת זהירות גבוהה יותר ולכן מבחינה הרתעתית יש לפסוק סכום פיצוי כפול בגין כל פרסום. אין לשלול קרות תקלות, כאשר אוכפים חוק מע"מ ביחס לנישומים רבים בו זמנית, ויש חשיבות להתענה מהירה ויעילה, אך כאשר נישום מזהיר רשות המס בדבר תקלה שנפלה, עוד בטרם נשלחו הודעות העיקול, מצופה מרשות המס לבדוק ביסודיות הטענה מתוך הבנה שהטלת עיקול בסכום כה גבוה עלולה לגרום להפצת שמועות בקהילה העסקית עד כדי תחילת תהליך של כדור שלג מתגלגל ומתעצם שעלול לגרום לקריסה כלכלית תוך זמן קצר, במיוחד בעידן הרשתות החברתיות בן ימינו. לכן, על אף שבמקרה זה, לא הוכח שנגרם נזק משמעותי, מבחינה הרתעתית יש לחייב בסכום גבוה יותר מאשר בעניין מיכקשויילי. לכן, ביהמ"ש מחייב הנתבעת לשלם לתובעת פיצוי בסך של 80,000 ₪.

חייב בהוצאות

22. כאשר ביהמ"ש פוסק לטובת התובע, עליו לחייב הנתבע בתשלום הוצאות. אולם, ביהמ"ש מביא בחשבון את הפער בין הסכום שפסק ביחס לסכום התביעה, כשליש, וכן שהנתבעת צמצמה המחלוקת לעניין סכום הפיצוי בלבד וויתרה על קיום חקירות, כך שהתקיימו שני דיונים בלבד. כמו כן, על ביהמ"ש להביא בחשבון גם העובדה שהוא דחה התביעות נגד הנתבעים ומכאן שהם זכאים לכאורה לחיוב בהוצאות לטובתם בגין דחיית מלוא סכום התביעה בסך של כשלוש מאות אלף ₪ נגד כל אחד משלושתם ביחד ולחוד. בשים לב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49597-04-22 אל.פי.סי. מרום מערכות וניהול בע"מ נ' מדינת ישראל ואח'

שהנתבעים יוצגו ע"י הפרקליטות, שייצגה גם הנתבעת, והרשלנות הרבתית של מי מהם, כאשר מי מהם לא לקח אחריות אישית לאותה רשלנות רבתי, כל צד יישא בהוצאותיו.

סוף דבר

23. ביהמ"ש מחייב את הנתבעת לשלם לתובעת הסך של 80,000 ₪, אשר יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק, מיום הגשת התביעה ועד למועד התשלום המלא בפועל.

24. ביהמ"ש דוחה התביעה נגד הנתבעים 2-4.

25. אין צו להוצאות.

ניתן היום, בכ"ח אייר תשפ"ד, ב05 יוני 2024, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט

